

Op weg

De verpakking

Wilma van der Jagt

Op mijn bureau staat een klein gouden doosje. Piepklein zelfs. Gevouwen van bewerkt goudpapier. Een origami-vouwseltje. Heel fijntjes gedaan. Een afscheidscadeautje was het. Al bijna dertien jaar staat het daar. Er zit een klein papiertje in, 2 cm². Met hanenpoten-letters staat erop: *Bedankt voor alles, Fenda*. Eigenlijk was dat het cadeautje. Het gouden doosje was alleen maar de verpakking. De woorden op het papiertje, daar ging het om. Nog steeds staat dat doosje op mijn bureau. Met het papiertje erin. Af en toe pak ik het nog eens. Dan lees ik het briefje. Het cadeautje met de gouden verpakking. Soms is ook de verpakking om te bewaren.

Pakpapier

Ja, dat vinden wij belangrijk, die verpakking. Een cadeau moet er leuk uitzien. En we kopen speciaal papier om het in te pakken. Elk feest heeft bij ons zo z'n eigen papier: sinterklaas, kerst, geboorte, koninginnedag, valentijn. Noem maar op. Gelukkig is er ook 'algemeen papier'. Dat kun je altijd gebruiken. Maar als het lente is, verpak je een presentje natuurlijk niet in paddestoelenpapier.

Zelfs bloemen zijn niet mooi genoeg van zichzelf. Ook die krijgen een omhulsel voor een betere uitstraling: papier, folie, gaas, in alle kleuren. Met raffiastrikjes, lintjes, stickertjes. Vaak te mooi om te verwijderen!! Dan zetten we het boeket met verpakking en al in de vaas. En als de bloemen verdord zijn, bewaren we nog die mooie verpakking. Ik heb al een grote la vol.

Geschenken van God

In de gemeente krijgen we ook cadeaus. De Here geeft die. Nuttige cadeaus, die we echt nodig hebben. Het zou ons waarschijnlijk niet zo opgefallen zijn, want ze zijn niet zomaar herkenbaar als cadeau. Maar we weten het uit de Bijbel. Toen de Here Jezus naar de hemel is teruggegaan, gaf Hij geschenken aan de gemeente: apostelen, evangelisten, herders, leraars. Gewoon de dominees, ouderlingen en diakenen dus. Zonder die gaven zou het niet goed gaan. Want hoe moeten we anders groeien in kennis? In liefde? In geloof? Hoe zouden we moeten weten wat de Here wil? Hij is niet meer zichtbaar bij ons. Hij kan ons dus niet zelf mondeling zijn wil vertellen. Toch wil Hij ons regeren. Daarvoor gebruikt Hij gewone mensen. Zijn werk gebeurt door hun mond. Die mensen doen dus plaatsvervangend werk. Zij zijn de instrumenten. Zij moeten de gemeente klaarmaken om God te dienen. Dan zal die gemeente groeien en volwassen worden. Een volwassen lichaam: het lichaam van Christus. Ze zijn zelf geschenken en mogen het grootste geschenk uitdelen aan de gemeente: de wijsheid van God. Een hele klus! Een zware klus. Maar je doet het dicht bij de Here. Samen met Hem zelfs. Dat scheelt een stuk! Dan wordt het mooi werk. Het vraagt wel een goede voorbereiding. Daar gaat deze WEGWIJS over.

God had natuurlijk ook iets anders kunnen bedenken. Hij zou dat werk ook helemaal zelf kunnen doen. Stel je dat eens voor! Dat God zelf bijvoorbeeld regelmatig uit de hemel zijn stem zou laten horen! Tijdens elke eredienst of zo. Dat zou nog es wat zijn! Wat zouden we dan allemaal goed luisteren. Met gespitste oren om maar niets te missen. Alles wat Hij zei, zouden we onmiddellijk allemaal doen. Niks pepermunten. Niks slaperigheid. Niks 'wat duurt

het lang'. We zouden geweldig onder de indruk zijn. En we zouden onze kinderen vast niet naar een nevenpreek in het zaaltje sturen.

Wat jammer dat de Here dat niet doet! Het zou ons geweldig helpen.

Een simpel vat

Toch niet. Want zoals de Here het bedenkt, is het altijd het beste. Hij heeft er zelfs een bijzondere bedoeling mee. Dat staat in de brief aan de Korintiërs. Ik werd erop gewezen toen ik weer eens snuffelde bij Calvijn. Dat doe ik altijd graag bij het voorbereiden van een 'Op weg'. God gebruikt expres nietige mensen voor de groei van zijn gemeente. Kwetsbaar zijn ze en gebrekkig in hun werk. En zij moeten de wijsheid van God uitleggen. Die wijsheid zit daardoor als het ware verstopt. In een aarden vat. Dat is niet veel soeps. 't Is geen mooi geglazuurde pot. Of een prachtige schatkist. Nee, allereenvoudigst. Van aarde, niet de moeite waard. Kan daar iets goeds in zitten? Die schat is wel heel gebrekkig ingepakt. Niet om aan te zien. Zo zijn die gaven van de Here. Zo is dat met de dominee, de ouderling en de diaken. Niet bijzonder. Simpele mensjes. Met veel gebreken. Niets hoger dan wij. Niets beter dan wij. Misschien zelfs wel van minder waarde in kennis, inzicht, plek in de maatschappij. In onze ogen niet erg aantrekkelijk! Geen goudpapier. Geen strikjes en lintjes. Misschien soms meer een saaie, bruine zak. Of een oude krant. En we gaan gemakkelijk mopperen op de verpakking. Die stelt toch helemaal niks voor. Wij kunnen dat in onze tijd wel beter. Wat perfecter. Fleurig papier. Wat glitterlintjes en -strikjes. Wat uit zo'n saaie verpakking komt, kan toch niet van waarde zijn? En we vergeten de schat, omdat we de verpakking verachten.

Getuigenis van vroomheid

De Here kijkt anders. Hij wil zien waar het ons om gaat.

Hij wil er zeker van zijn dat wij de schat hoogachten. Hij wil dat wij aan zijn Woord gehoorzamen, ook al wordt het gebrekkig gebracht. Het is een oefening in ootmoed.

Misschien is het wel waar dat het veel beter zou kunnen. "Nou zeg, die dominee...; dat is toch helemaal...; als ik eens..., dan...!" Of: "Wat een dom figuur die...; die is toch niet van deze...; geen wonder dat..."

Ja, dat weet de Here natuurlijk ook wel. Hijzelf zou het nog oneindig veel beter weten en kunnen. Maar als zo'n oninteressante mens het zegt. Zo onnozel, zo gebrekkig. Zo helemaal zonder sprankelende uitstraling! Juist dan blijkt onze vroomheid, als we toch ernst maken met wat die mens zegt. Hem toch eren als geschenk. Calvijn noemt dat: een uitstekend getuigenis van onze vroomheid en onze eerbied voor God. Daarom verbergt God dus de schat van zijn hemelse wijsheid in aarden vaten. Zo komt zijn eer beter uit. Dan blijkt des te meer hoe hoog wij zijn wijsheid achten. Het gaat ons dan alleen om zijn eer. Zijn wijsheid. De waarde van zijn woorden. Hij gebruikt de schamele verpakking om te zien hoe hoog wij zijn Woord achten.

Als we toch de schat, verpakt in die ouwe krant, blij aanpakken. Toch het geschenk aannemen, al ziet het er niet uit aan de buitenkant. Dan blijkt daaruit onze vroomheid. En als we die verpakking waardevol achten om het geschenk dat erin zit, getuigt dat van ootmoed. Vroomheid en ootmoed ziet de Here graag bij ons. Dat aarden vat wil ik zien als de mooiste gouden doos.